

EDUCAȚIE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ

ANUL 3 , NR. 4

SCOALA GIMNAZIALĂ PALANCA,
JUDEȚUL BACĂU, ROMANIA

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ PALANCA VĂ INVITĂ SĂ PARTICIPAȚI LA
Concursul internațional "Energia și Habitatul
Nostru"**

Deviza ETAPEI 2012 - 2013:

Salvează clima – începe de acasă prin soluții energetice simple!

detalii pe
www.comunitativerzi.ro
www.comunitativerzi.ro

perioada de desfășurare

perioada de desfășurare

15 februarie - 15 februarie 2013

15 februarie 2013

Proiect derulat în parteneriat de :

Colectivul de redacție :

Director, prof. Dumitru Cojocaru

Redactor șef : prof. Andreea Juverdeanu

Colectivul de redacție :

Prof. Ciotloș Simona

Prof. Stoica Claudia

Prof. Urdea Alina – Nicoleta

Prof. Biro Bălan Crina – Daniela

Prof. Mariana Țuvec

Andreea Grosu, eleva clasa a VII-a

Ioana Ciocan, elevă, clasa a VII-a

Grafica, fotografii : informatician Cornel Jugaru

Tehnoredactare computerizată : Ildiko Juverdeanu Margareta

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN PREȘCOLARITATE

Prof. STOICA CLAUDIA

Grădinița cu Program Normal Lunca
Ciugheș, Palanca,

Educația pentru protecția mediului a devenit, în multe țări, o nouă dimensiune a curriculumului, cu scopul de a iniția și promova o atitudine responsabilă față de mediu, de a-i face pe tineri să conștientizeze pericolele unei degradări accentuate a mediului.

Ecologia contemporană studiază structura, funcționalitatea și conservarea ecosistemelor ceea ce denotă imensul rol pe care îl are omul în evoluția ecosistemelor.

Educația ecologică vizează diferite laturi ale personalității individului. Ea are ca scop formarea bazelor unei gândiri și atitudini centrate pe promovarea unui mediu natural propice vieții, de a le dezvolta spiritul de responsabilitate față de natură. Prin participarea tuturor factorilor educative- școală, familie, comunitate, mass-media- la realizarea acestor intenții, copilul înțelege mai bine efectele pe care le are un comportament necorespunzător asupra mediului.

Educația ecologică ocupă un loc important în cadrul activităților instructiv-educative din grădiniță având în vedere că deteriorarea mediului face parte din problematica lumii contemporane. A ocroti și îmbunătăți mediul înconjurător reprezintă pentru întreaga societate un

obiectiv primordial, o sarcină a cărei realizare trebuie coordonată și armonizată foarte bine în sistemul educațional. Învățarea și experimentarea în aer liber de-a lungul întregului an trebuie să fie incluse pentru toate grupele ,toate vârstele. Viața de afară și experiența dobândită în natură la vârsta preșcolară sunt importante atât pentru dezvoltarea copiilor în general cât și pentru promovarea cunoștințelor și atitudinilor în domeniul naturii/mediului. Așadar, în toate activitățile desfășurate în aer liber, în special de observare în mediul concret, toate simțurile sunt implicate în cunoașterea și descoperirea naturii. Metodele estetice trezesc în sufletul copiilor emoția în fața contactului direct cu frumusețile naturii.

Principalele metode folosite în educația ecologică a preșcolarilor se clasifică în :

Metode moderne centrate pe copil

-„Știu / Vreau să știu / Am învățat”,
-„Ciorchinele”, -„Mozaicul”,
„Jocul de rol”, „Brainstormingul”,
„Studiul de caz”, „Proiectul”.

Metode tradiționale

a. Metode de comunicare

a.1. Comunicare orală:

-expozitive: povestirea,
descrierea, explicația,
demonstrația;

-interogative: conversația
euristică, discuțiile în grup,
dialogul, consultarea în grup;

-problematizarea

a.2. Comunicare scrisă -munca
cu cartea, informarea /
documentarea;

a.3. Comunicare oral-vizuală:
prin filme, tehnici video,
înregistrări audio;

○ *Metode de explorare organizată a
activității*

b.1. de explorare directă a realității:
învățare prin cercetare,
experimentul, observația
sistematică (independentă sau
dirijată);

b.2. de explorare indirectă a
realității pe bază de substitute ale
obiectelor și fenomenelor reale;

○ *Metode bazate pe acțiune*

c.1. de acțiune reală: exercițiul,
lucrări practice, lucrări de
laborator;

c.2. de acțiune simulată sau fictivă:
jocuri didactice, jocuri de rol, dramatizări ;

Organizarea excursiilor ecologice,
plimbărilor în natură, dezvoltă curiozitatea
și interesul pentru analiză, descoperire prin
contact direct..Conținutul activităților
ecologice trebuie să fie simplu, accesibil
înțelegerii copiilor. El diferă în funcție de
mediu, de așezarea geografică. În fața
spectacolului naturii copiii pot face

descrieri verbale, pot să creeze jocuri pe
teme ecologice, iar educatoarea poate
concepe jocuri cu conținut educativ care să
stimuleze curiozitatea pentru investigația
unui anumit mediu .

Contactul nemijlocit al copiilor cu aceste
activități sporește eficiența demersului
educational, fiind cunoscută marea
disponibilitate a celor mici de a descoperi
și asimila tot ceea ce stârnește curiozitatea
lor vie. Activitățile cu conținut ecologic își
găsesc finalitatea în comportamentele
dobândite de copii- de a fi mai buni, mai
sensibili față de ambient, de a fi mai
protectori, de a acționa mai disciplinat, de
a fi mai responsabili, mai plini de inițiative
și mai prompti în respectarea unor reguli.

În preajma plantelor și a animalelor copiii
dobândesc gingășie, admirație, sentimente
de ocrotire și frumusețe a lumii vii. Așadar,
de la cele mai simple observații și descrieri
și până la activitățile practice, plantele și
animalele sunt înconjurată cu grijă și
iubire. De mici, copiii manifestă dorința de
a cunoaște, îngriji, ocroti plantele și
animalele, lumea lor constituind o atracție
deosebită pentru ei..

Copiii trebuie învățați că orice acțiune a
omului are efect asupra mediului- poate
schimba condițiile de mediu și influențează
viața plantelor, a animalelor, a omului.

Activitățile de educație ecologică ajută
copiii să manifeste sensibilitate față de
întreg mediul și problemele lui, îi ajută să
înțeleagă funcționarea mediului,
interacțiunea oamenilor cu acesta și despre
cum pot fi rezolvate problemele legate de
mediu. Copiii dobândesc valori și
sentimente de grijă față de mediu, să
utilizeze cunoștințele și abilitățile
dobândite în vederea unor acțiuni pozitive

și bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor de mediu.

Prin antrenarea copilului în diferite acțiuni de educație ecologică, grădinița, alături de școală și familie, contribuie la formarea unui comportament și a unei culturi ecologice. Dacă cunosc natura și o îndrăgesc, copiii vor înțelege necesitatea de a o păstra sănătoasă. Copilul trebuie educat pentru a înțelege că el nu are drepturi speciale în natură, că nu este stăpânul naturii și nu poate să distrugă după bunul plac orice plantă sau animal, nu-i este permis să distrugă lumea vie, dimpotrivă, copilul trebuie să ocrotască tot ce este viu, toată natura.

Prin activitățile ecologice desfășurate cu profesionalism, copiii se dezvoltă intelectual, emoțional, volițional și moral. Prin observări concrete, copiii evaluează sănătatea mediului și îndrumați de educatoare pot găsi măsuri de protecție. Astfel, se formează atitudini pozitive față de mediul degradat. Prin unele activități desfășurate cu preșcolarii, aceștia pot constitui un model pentru adulți, înfrânând unele impulsuri ale adulților care distrug într-o clipă armonia naturii.

1. **** - *Din secretele naturii și ale lumii înconjurătoare* – 1996, E.D.P., București ;
2. **** - Ghid practic de educație pentru mediu pentru învățământul preșcolar, 2002, Tulcea ;
3. Maria Ivănescu -Educația ecologică și de protecție a mediului-Ghid pentru cadrele didactice;
4. Cerghit, I., Radu, I. T., Popescu, E., Vlăsceanu, L. (1998). *Didactica*. București: Editura Didactică și Pedagogică
5. Cucos, Constantin (1998). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom
6. *Curriculum pentru educatia timpurie a copiilor de la 3 /6-7 ani*, (2008). București: M. E. C. T. S.
7. Gherghina, D. (coord.) (2004). *Metodica activităților instructiv-educative din învățământul preșcolar*. Craiova: Editura Didactica Nouă

NATURA PRIN OCHI DE COPIL

*Prof. Ciotloș Simona – Elena, Școala
Primară Popoiu, Palanca*

„Natură” se referă la totalitatea lucrurilor și ființelor din univers, lumea fizică înconjurătoare, cuprinzând vegetația, formele de relief, clima, la fenomenele fizice și la viață, în general. Termenul nu include obiectele artificiale, create de om sau realizate printr-o acțiune de orice fel a omului. De asemenea, natura se deosebește de ceea ce denumim spiritual sau supranatural. Ca dimensiune, natura poate exista de la nivel subatomic până la nivel galactic.

Astăzi mai mult ca oricând, omul trebuie să învețe cât mai bine cum să-și corecteze propria natură, cum să se apere împotriva poluării, cum să-și educe întreaga personalitate. Încă de la vârste fragede, este necesar ca viitorii adulți ai acestei

planete să învețe “de ce” și “cum” trebuie protejată natura, să cunoască și să înțeleagă legătura puternică dintre om și natură, dar mai ales influența acestuia asupra mediului. Misiunea pe care noi, dascălii, ne-am asumat-o este să formăm prieteni de nădejde ai mediului înconjurător, apărători permanenți ai vieții.

În acest sens și în susținerea ideilor prezentate, elevii clasei I și a III-a de la Școala Primară Popoiu, comuna Palanca, județul Bacău au dezbătut în cadrul temei “Natura prin ochi de copil” diverse probleme cu care ne confruntăm, noi, oamenii, în acțiunea de a proteja mediul, iar apoi au prezentat printr-un desen/pictură cum privesc ei natura prin ochi sinceri de copil.

Educația ecologică-noutate sau necesitate?

Prof. Urdea Alina Nicoleta
Grădinița cu Program Normal Ciugheș

Noțiunea de *ecologie* a fost introdusă de biologul german Ernest Haeckel. În limba greacă *oikos* înseamnă casă, gospodărie și *logos* înseamnă cuvânt, vorbă, sens, de aceea mulți specialiști au definit ecologia ca gospodărire a naturii sau știința relațiilor, organismelor vii cu mediul înconjurător sau o știință a condițiilor luptei pentru existența naturii și a economiei naturii.

Ecologia contemporană studiază structura, funcționalitatea și conservarea ecosistemelor. Civilizația umană are un rol foarte important în evoluția ecosistemelor de pe planeta noastră, dar, din păcate omul nu pare să fie conștient de imensul rol pe care îl are. Pentru a cunoaște modul de funcționare al acestui sistem din care și noi facem parte, este esențial ca omul să fie educat. Abordarea actuală a educației trebuie să se bazeze pe teorii critice și sociale despre mediu și dezvoltare, acestea făcând legătura între perspectivele durabilității și noile forme de economie și bunăstare socială. Dimensiunea socială devine astfel relevantă în cadrul unui curriculum educațional. Valori universale, cum ar fi, libertatea, echitatea, solidaritatea necesită a fi considerate în contextul dezvoltării durabile și trebuie să fie discutate într-un cadru educațional critic, deoarece pot avea diferite sensuri în teorie și în practică. Deci, educația trebuia să

ajute cetățenii să devină relexivi și capabili, să acționeze bazându-se pe aceste valori .

„Dezvoltarea durabilă se referă la acea formă de dezvoltare ce întreunește nevoile prezentului fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi”.

Prin încurajarea copiilor să găsească soluții, să formuleze răspunsuri proprii la problemele legate de mediu, se va dezvolta o etică personală privind societatea și mediul. Astfel, procesul didactic trebuie să se îndrepte spre dezvoltarea atitudinilor pozitive față de valorile umane, implicând respect și grijă față de mediul din care omul face parte.

În decursul timpului s-au purtat numeroase discuții referitoare la denumirea acestui tip de educație, dar, fie că se numește educație „despre”, „cu privire”, „în”, „pentru” sau „referitoare la” mediu, preocuparea educației ecologice se referă, în mod fundamental la *relațiile oamenilor cu mediul*.

Indiferent ce denumire poartă este clar că un astfel de tip de educație constituie baza dezvoltării durabile a societății, prin promovarea unei noi atitudini a indivizilor

și a grupurilor, generând o mai mare responsabilitate față de mediu și viitorul acestuia.

Educația ecologică vizează conservarea biodiversității, precum și educația pentru un consum rațional și pentru solidaritate, cu o distribuire echitabilă în cadrul societății, între societăți și între societățile prezente și cele viitoare, dar și educația privind aspectele legate de gestionarea deșeurilor. Educația ecologică integrează și educația economică focalizată pe propriile noastre relații individuale și colective cu privire la resursele vitale extrase din mediu.

Aceste activități educaționale trebuie să contribuie la dezvoltarea unor capacități și atitudini intelectuale și fizice, a unor calități morale și trăsături pozitive de voință și caracter, care, în cursul proceselor de învățare se traduc prin comportamente. În același timp, trebuie să se încurajeze gândirea critică, astfel încât oamenii să nu accepte automat ceea ce se petrece în mod curent, ci să fie capabili să înțeleagă aspectele fundamentale și structurile societății și să manifeste atitudini consistente.

Educația ecologică vine în sprijinul dezvoltării durabile deoarece:

- Asigură baza teoretică a cunoștințelor de ecologie, pe de o

parte, ajutându-i pe oameni să conștientizeze rolul și locul ocupat de sistemele antropizate în mediu, iar pe de altă parte stabilește un limbaj comun pentru toți actorii implicați în procesul de dezvoltare socio-economică durabilă;

- Prin intermediul laturii inovatoare a științei educației, prin cercetare, asigură mijloacele, tehnicile, metodele și procedeele necesare dezvoltării socio-economice durabile

Simpla introducere a educației în vederea dezvoltării socio-economice durabile în programele de învățământ, nu este o garanție că toate persoanele ce frecventează cursurile vor participa în mod real la dezvoltarea durabilă a societății noastre. Implementarea acestui tip de educație nu se realizează instantaneu, ci este un proces de durată care necesită schimbări ale tuturor structurilor implicate, dar mai ales a mentalităților.

Concluziile formate în urma unei astfel de abordări a mediului, în cadrul activităților de cunoaștere a mediului, de exemplu, trebuie înglobate într-o imagine de ansamblu a acestuia. Un astfel de demers poate fi realizat doar în cadrul unui program destinat educației pentru viitor, o educație pentru o dezvoltare socio-economică durabilă care să constituie calea de a privi lumea într-un mod integrat, așa cum este ea în realitate.

Educația ecologică este greu de definit în termeni coerenti, conform structurii curriculare aplicate în prezent în instituțiile de învățământ. Educația ecologică nu poate fi identificată cu studiile științifice care abordează un anumit domeniu al

cunoașterii. Ea antrenează aspecte morale, etice pregnante, nu se rezumă doar la aspectele ce vizează exclusiv omul sau exclusiv mediul. Educația ecologică trebuie abordată într-o manieră interdisciplinară, întrucât are legături de substanță, mai mult sau mai puțin evidente, cu alte domenii.

Educația ecologică necesită, deasemenea, o gândire transdisciplinară. Cadrul în care se realizează poate fi cel a unei educații formale, nonformale sau informale.

Bibliografie:

1. GEAMĂNĂ, N.A.(coord), DIMA, M. și ZAINEA, D. – *Educația ecologică la vârsta preșcolară* – 2008, mic îndrumar pentru educatoare – supliment al revistei „Învățământul preșcolar”, București ;
2. HANGANU, I. și RACLARU, C. – *Educație pentru societate-îndrumător pentru educatoare-* 2005, Editura Aramis, București ;

Dezvoltarea competențelor infodocumentare necesare dobândirii autonomiei de învățare a elevilor

*Profesor documentarist Biro-
Bălan Crina*

Motto : « Ai grijă la gândurile tale, căci vor deveni cuvinte. Ai grijă la cuvintele tale, căci devin acțiuni. Ai grijă la acțiunile tale, căci devin obiceiuri. Ai grijă la obiceiurile tale, căci devin caracterul tău. Ai grijă la caracterul tău, căci devine destinul tău ». Patrick Overton

Autonomia de învățare – de ce ?

Trăim într-o lume cu o evoluție rapidă. Elevii primesc o anumită educație în școală, dar nu se mai știe exact pentru ce. Tehnologia evoluează rapid, sigur mai rapid decât poate școala să o facă. Au dispărut meserii vechi de mii de ani și apar foarte repede multe altele noi. Pe lângă aceasta tehnologia nu stă în pătrățica ei văzându-și de treabă, ci a pătruns peste tot pe stradă, în casă, în relațiile dintre oameni. Școala trebuie de fapt să pregătească noua generație și vechea generație pentru a se descurca în situații noi și mereu în schimbare pentru că de fapt nu știe concret pentru ce trebuie să-i

pregătescă. Această perspectivă ne pune ca profesori în fața unor întrebări cu răspuns foarte greu de dat. Ce este important să-i învățăm pe elevi ? Cât de mult trebuie să aprofundăm anumite cunoștințe ? Oare nu ar trebui să-i învățăm doar să scrie, să citească, să socotescă și să folosească computerul ? Răspunsul este cu siguranță complex.

În acest context de schimbări rapide lumea dezvoltată a trecut de la noțiunea de « alfabetizare » la noțiunea de « alfabetizare informațională » și « alfabetizare digitală ». Această evoluție arată direcția în care se îndreaptă nevoia de educare.

Autonomia de învățare înseamnă controlul asupra propriei activități de învățare.

Ce ? Cum ? Când ? Cu ce rezultat ? Învățarea este în definitiv același proces indiferent ce obiect are. De aceea mi se pare că este potrivit să o compar cu învățarea mersului. Un copil purtat în permanență în brațe nu va învăța să meargă niciodată, ajutorul înseamnă să sprijini acțiunea copilului nu să o înlocuiești. Părinții trebuie să-l lase să-și formeze mușchii necesari (exercițiu), trebuie să-i stimuleze dorința să meargă (motivație), trebuie să-l lase să cadă și să se ridice (gestionarea eșecului).

Competețele infodocumentare și cele 8 competențe cheie

Simplificând noțiunea de competență o putem descrie ca răspuns la un stimul. Competențele info-documentare dezvoltă capacitatea de a răspunde la stimulii pe care ni-i oferă lumea modernă. Bineînțeles că răspunsul este un fenomen psihic cu componentele sale cognitive (noțiuni, judecăți, raționamente) și structurile operaționale (capacități, abilități, comportamente, atitudini, deprinderi, valori, sentimente), iar stimulii și ei pot fi afectivi, psihomotori, socio-motori, cognitivi.

Regulamentul din 7 octombrie 2011 de organizare și funcționare a bibliotecilor școlare și a centrelor de documentare și informare prevede în anexa 2 recomandarea elaborării unei politici documentare a unității școlare având în vedere necesitatea prezenței obiectivelor documentare în orice demers educațional. De fapt cred că putem măsura eficiența existenței CDI-ului în viața unei școli prin gradul de implicare în crearea unui plan de dezvoltare a competențelor infodocumentare a elevilor.

Acest document descrie competențele documentare urmărind drumul unui demers documentar :

- Orientare (unde găsim documentele),
- Cunoașterea documentelor (tipurile de documente),
- Accesul (cum să folosească documentele),
- Clarificarea subiectului căutării,
- Selecția documentelor
- Extragerea informației utile
- Comunicarea informației
- Evaluarea procesului și rezultatului

Cele 8 competențe cheie necesare omului modern în accepția documentelor UE sunt:

- lingvistice (în limba maternă)
- lingvistice (în limbi străine)
- matematice
- științifice și tehnologice
- de învățare (a învăța să înveți)
- civice, interpersonale, interculturale și sociale
- antreprenoriale
- de exprimare culturală

Încercare de corespondență între competențe

Competențe info-documentare	Competențe cheie
Orientare (unde găsim documentele)	lingvistice (în limba maternă) lingvistice (în limbi străine) de învățare (a învăța să înveți)
Cunoașterea documentelor (tipurile de documente)	științifice și tehnologice lingvistice (în limba maternă) lingvistice (în limbi străine) de învățare (a învăța să înveți)
Accesul (cum să folosească documentele)	științifice și tehnologice lingvistice (în limba maternă) lingvistice (în limbi străine) matematice de învățare (a învăța să înveți)
Clarificarea subiectului căutării	antreprenoriale lingvistice (în limba maternă) lingvistice (în limbi străine) matematice de învățare (a învăța să înveți)
Selecția documentelor	antreprenoriale lingvistice (în limba maternă)

	lingvistice (în limbi străine) de învățare (a învăța să înveți)
Extragerea informației utile	antreprenoriale matematice de învățare (a învăța să înveți)
Comunicarea informației	de exprimare culturală civice, interpersonale, interculturale și sociale antreprenoriale de învățare (a învăța să înveți)
Evaluarea procesului și rezultatului	Antreprenoriale de învățare (a învăța să înveți)

Acest tabel nu are pretenții document ci de evidențiere a legăturii strânse între competențele documentare și competențele care se așteaptă de la omul modern.

CDI – loc de motivare

Nu putem să discutăm despre învățare și competențe fără să atingem problema motivației. După cum spunea Rablais “Copii nu sunt recipiente pe care să le umpli, ci foc ce trebuie aprins și întreținut.”

Motivarea este unul dintre cei mai importanți factori ai învățării. Metodele de

motivare sunt diverse și nu pot fi aplicate en-gros, ci necesită o atenție constantă a profesorului pentru a observa ce merge și ce nu merge la elevii săi. Voi încerca să evidențiez câteva modalități prin care CDI-ul poate să fie un loc al motivării pentru învățare.

Noutatea, elevii noștri trăiesc într-un mediu dinamic, elementele video sunt întâlnite peste tot și sunt foarte agresive. Toată lumea își face reclamă pentru a vinde, a convinge, a face rating etc. Ceva diferit va atrage întotdeauna atenția, iar CDI-ul are posibilitatea de interveni mereu cu ceva nou:

- un loc nou – aranjarea diferită a mobilierului, schimbarea ambianței, modalități de afișare a unor elemente vizuale noi,
- resurse noi – folosirea unor resurse neobișnuite, persoane resursă noi, cărți noi, combinații de resurse noi,
- activități noi – activitățile propuse trebuie să aibă elemente noi sau să fie diferite de ceea ce s-a-ntâmpnat până atunci.

Evidențierea progresului, aceasta este o lecție de învățat de la jocurile pe calculator. Poate că ne-am întrebat ce-l ține pe un copil ore întregi în fața unui joc care pare a fi repetitiv, același copil care se

plictisește după un exercițiu sau două la clasă. Se pare că răspunsul este că jocurile arată tot timpul în ce fază sunt, la ce nivel, cât mai au până la nivelul X. Cum putem face asta în CDI? Cu un panou, cu un sistem de acumulare de steluțe sau puncte. O mențiune importantă ar fi că progresul trebuie să le fie accesibil, format din pași mărunți și cu posibilitatea de a progresa în mai multe moduri. De exemplu prin citirea de cărți, prin contribuția la organizarea unor activități, prin participarea la activități extrașcolare etc. Acestea depind de specificul fiecărei școli.

Atenția pentru nevoile elevilor și profesorilor cu care colaborăm. Încă de când este bebeluș orice om dă de-nțelese celor din jur că trebuie să-i se acorde atenție. De-a lungul maturizării nevoia de atenție rămâne aceeași, dar învățăm să o obținem în moduri mai subtile decât prin plâns. CDI-ul trebuie să-și arate atenția pentru utilizatori prin modul în care sunt îmbogățite colecțiile, modul de prezentare, activitățile organizate, comunicare.

Acestea sunt doar câteva moduri de motivare varietatea lor ține mult și de imaginația noastră, dar este bine să nu uităm niciodată să ținem cont de factorul motivație.

Cum dezvoltăm competențele info-documentare necesare dobândirii autonomiei de învățare?

1. Să dăm drumul copilului din brațe. Relația elev-profesor trebuie să fie una de sprijin, de colaborare pentru atingerea unui obiectiv. Elevii trebuie să fie implicați în alegerea drumului către niște obiective stabilite tot împreună cu ei. Acest

lucru se poate face în cadrul proiectării activităților.

2. Să punem elevii în situația să exerseze. Orice activitate pedagogică sau de animație culturală trebuie să fie un prilej de a exersa competențele info-documentare.
3. Să le dăm un scop pentru a-i motiva. Finalitățile activităților trebuie să fie interesante pentru elevi, să fie legate de preocupările lor. Elevii trebuie să-și lege avantajele strădaniei lor.
4. Să-i ajutăm să greșească. Eșecul face parte din învățare, este prilej de reflecție și produce învățare poate mai mult decât succesele. Putem să facem lucrul acesta în primul rând nesancționând eșecul, ci ajutându-i să vadă unde au greșit și cum să ajungă la succes.

Concluzii

Dezvoltarea competențelor info-documentare este de fapt obligatorie în lumea modernă și presupune schimbări de mentalitate, deci este un proces dificil. Nu ne putem ascunde totuși în spatele greutăților pentru că timpul se scurge foarte repede, din ce în ce mai repede.

Faith

When you walk to the edge of all the light you know and take that first step into the darkness of the unknown, you must believe that one of two things will happen:

There will be something solid for you to stand upon, or, you will be taught how to fly

Patrick Overton

Încredere

Când pășești peste marginea luminată a drumului și faci primul pas în întunericul necunoscutului, trebuie să crezi că ceea ce se va întâmpla va fi unul din două lucruri: va fi ceva solid pe care să pășești sau vei fi învățat să zbori.

Bibliografie

1. <http://www.slideshare.net/contulcros/prezentare-consiliere-pentru-autonomie-in-invatare>
2. <http://www.patrickoverton.com/poster.html>
3. http://en.wikipedia.org/wiki/Information_literacy
4. <http://www.newmediaschool.ro/evenimente/2010/11/am-lansat-programul-de-consiliere-pentru-autonomie-in-invatare/>
5. <http://www.humanistica.ro/anuare/2004/Anuare%202004/Art.02.pdf>
6. <http://educate.intel.com/ro/AssessingProjects/AssessmentStrategies/EncouragingSelfDirectionAndCollaboration/>
7. <http://www.cheiasuccesului.ro/2012/06/3-tehnici-de-invatare-rapida-si-eficienta#axzz2IjfRTXfY>
8. <http://ro.scribd.com/doc/40993327/CELE-8-COMPETENTE-CHEIE-UE>

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PALANCA, JUDEȚUL BACĂU – ȘCOALĂ SPARE

Prof. Andreea Juverdeanu

SPARE (*School Program for Application of Resources and Energy*) a fost creat în 1996 de către Societatea Norvegiană pentru Conservarea Naturii (Norges Naturvernforbund), ca un program internațional adresat organizațiilor neguvernamentale și școlilor, program prin care se învață metodele de utilizare eficientă a energiei și resurselor acesteia. Școlile participante își adaptează sistemul de educație pentru utilizarea sustenabilă a energiei și resurselor prin măsuri practice și informează comunitățile lor asupra rezultatelor obținute. SPARE a fost introdus în România în anul 2008 de Asociația “Prietenii Pământului” Galați, reprezentantul acestei asociații, domnul ing. Ion Constantin Zamfir, fiind coordonatorul național pentru România.

Din anul 2008 Școala Gimnazială Palanca participă la concursurile SPARE, fiind școală pilot de introducere a manualului SPARE ca auxiliar în procesul de învățare la disciplina educație tehnologică și ecologie, clasa a VIII –a.

Concursul 2012/2013 are două etape: națională și internațională, și se desfășoară sub deviza: **Salvează clima – începe de acasă prin soluții energetice simple!**

Invităm să participe la competiție pe acei elevi și profesori care vor să aibă rezultate în activități practice în sfera schimbărilor climatice, implementând economisirea energiei, crescând eficiența

energetică a clădirilor școlilor și dezvoltând activități educaționale pentru elevi și de popularizare în rândul adulților în domeniul eficienței energetice și economiei de energie.

Chiar dacă nu aveți experiență, sau noțiunile prezentate mai sus nu vă sunt cunoscute, utilizand manualul SPARE, succesul este garantat. Pentru detalii, va rugam sa consultati sectiunea "Școli SPARE" a siteului www.comunitativerzi.ro. Pornind de la acest manual, Școala Gimnazială Palanca, județul Bacău, a abordat mai multe programe internaționale de educație pentru dezvoltare durabilă, obținand rezultate deosebite:

- Programul european „**Carbon Detectives**”, desfășurat în 10 țări. La ediția 2010 – 2011, Școala Palanca a obținut locul I la întâlnirea finală din Cehia.
- Programul „**Școli europene pentru o planetă vie**” (**European Schools For A Living Planet – ESFALP**), organizat de WWF împreună cu Fundația ERSTE. La ediția 2011-2012, Școala Palanca, a fost una dintre cele patru școli premiate. Proiectul “**Colorează în verde amprenta ecologică a mâncării tale!**” a avut ca scop promovarea unui stil de alimentație sustenabil

Plantele medicinale din zona comunei Palanca

Andreea Grosu, clasa a VII-a

Flora comunei Palanca este foarte bogată în plante medicinale utilizate cu succes în scop terapeutic. Cele mai utilizate plante sunt:

Cimbrisorul de camp

- este o planta aromată, pe jumătate ierboasa, pe jumătate lemnoasă, cu tulpina ascendentă sau târătoare și lungă de 10 cm
- are frunzele liniare iar florile sunt roz-purpuri.
- crește prin pășuni, terenuri stancoase, la marginea padurilor, prin livezi și pe langa musuroaiele de furnici
- infloreste in lunile iunie-septembrie si se recolteaza in timpul infloririi
- se usuca la umbra, in incaperi bine aerisite, la o temperatura de cel mult 40° C, pentru a se evita pierderea substantelor aromatice pe care le contine. Dupa uscare planta trebuie pastrata in saci de panza in incaperi ferite de umezeala
- in afectiunile bolilor respiratorii se utilizeaza cimbrisorul asociat cu patlagina . Se face ceai in proportii egale. Se indica in tuse convulsiva, astm bronsic, tuse productiva

Ciubotica cucului

- apare in primele zile ale primaverii, ingustate la baza; din mijlocul acestor rozete iese in luna aprilie tulpina , uneori catifelata ,inalta pana la 20cm, lipsita de frunze,
- florile galben-aurii, cu 5 petale unite, cu un miros de miere, sunt aplecate, situate ca buchetele in varful tulpinii fara Frunze
- creste prin poieni, din zona colinara pana in cea subalpina, rar la campie. Infloreste devreme primavara
- se recolteaza atat florile cat si radacinile.

Radacinile se recolteaza inainte ca planta sa se vestejeasca complet, in aprilie -octombrie, sau toamna tarziu, in septembrie- octombrie, iar florile se recolteaza in aprilie- mai. Radacinile se spala si se usuca cat mai repede, fie la soare, fie in incaperi bine aerisite. Florile se recolteaza cand sunt complet dezvoltate, in lunile aprilie -mai , cu sau fara caliciu . La recoltare, florile se aseaza cu multa grija in cosuri si se usuca intinse in straturi subtiri pe hartie, in incaperi intunecoase si aerisite.

Indicatii terapeutice : bronsite, pneumonii, afectiuni nervoase, insomnii, afectiuni reumatice, afectiuni cardiace.

Coadă Soricelului

- planta ierboasa, aromatica, inalta de 20-70 cm
- are doua feluri de tulpini aeriene, unele mai groase , ramificate la partea superioara si terminandu-se cu capitule formate din flori mici, purtand numai frunze
- florile de culoare alba, uneori roza pana la rosie

De la ceasta planta se recolteaza florile, culese la amiaza, in timpul infloririi, sau planta intreaga fara radacina. Infloreste in luna iunie, pana in septembrie.

Uscarea se face la umbra, in incaperi aerisite sau in aer liber, pe rame acoperite cu hartie. Culoarea florilor dupa uscare trebuie sa fie alba-galbuie.

Indicatii terapeutice: anorexie, enterocolite, gastrita, colici hepatice, bronsite, hipermenoree,